

поясь Одотъ му не оди ки—отъ земята подскок-
нуе! Само отъ погледа да го видишъ и да бѣ-
гашъ. И сите другари, що му бѣха, и ситѣ такива
бѣха. Заробеното турче вървѣше до Димка, и кога
влѣгоха въ пашинъ сарай, татко му на бейчето, старъ,
бѣлобрадъ со плачъ на очитѣ го прѣгърна войводата
и го избакна велейки: „сааол, евлядѣмъ Димко, сенъ
сжнѣ бенимъ икинджи оглумъ“ ете, дума му, да жи-
вѣешъ синко Димко, ти си втори ми синъ Со го-
лѣмъ кефъ го прѣчака и пашата

„Ехъ, радуваха се поганцитѣ, оти Калешъ Димко
бе тепалъ много залумджие и страхъ имъ бѣше далъ.
А християнето се вайкаха, — зеръ, господине, щомъ
нѣма у Пелистеръ войвода и гората е, ако питашъ,
като отъ слана попарена. А Калешъ Димко си остана
у Битоля, па дойде си у Лафци, стори свадба за по-
мѣнъ Харно си заживѣ, учителю, како що пи-
ташъ, туку юнакъ човѣкъ у турско може ли мир-
но да живѣе? . . . Оста си клѣта дѣвойка млада вдо-
вица! Не истрая, господине, Калешъ Димко той срамъ,
що си чини отъ турцитѣ на намъ, бугаритѣ. Ала и
турцитѣ си го знаяха, та бараха да го отепатъ, дордѣ
си бѣше у Битоля. Харно ама, той ги усѣти, па зеде
си пушката и хай въ Пелистеръ. Еднажъ викналъ и
ей ти чета Сега веке юнаци много: прѣстрашиха
се, господине, и нашитѣ Бугари тамо! Ехъ, що бѣ
войводство у Калешъ Димко прѣзъ три годинъ! Все
що живи Турци кладе той прѣзъ това врѣме въ рж-
ка, господине, ги посече ги подпуши

„Ой, учителю, мрѣкнува се,—прѣкжсна се дѣдо
Кузманъ;—харно ви е тука на слободия, ке си пой-
дешъ сега съ пѣсня у село. Ама по насъ гдѣ! Ехъ,
иди, учителю, въ село, па кога ти на умъ дойде за-
пали една свѣщъ и за душата на Калешъ Димка, нашъ
Битолски войвода! Сложи си той юнашката глава все
за Бугария! Черни прѣдатеље—цинцѣри, що Бога нѣ-
матъ—го прѣдадоха, брате, па го налѣгна силна по-
тера, били се три часа у една воденица, избили му